

som Hap. De københavnske Damer fik Lov at pynte hans Fængsel med Blomster, jeg tror, der var friske Blomster hver Dag. Men han var ganske vist ogsaa udgaaet fra Bourgeoisiet, og det var paa en Tid, hvor det at være politisk Forbryder var en Ære, var et Martyrium; selv i de højeste Samfundskredse saa man hen til Orla Lehmann med megen Agtelse og Ærbødighed. Anderledes gaar det dem, der i vore Dage blive dømt for politiske Forseelser og Presseforseelser. Jeg ser ganske bort fra Smudsbladenes Journalister og Forbrydere. Jeg mener ikke, at der bør gøres nogen Forskel mellem saadanne Presseforbrydere, f. Eks. ved Blade som „Strøget“, og almindelige Forbrydere. Men jeg vil, da Spørgsmaalet er blevet rejst, meget henstille til den højtærede Justitsminister og Fængselsdirektøren, om vi ikke i al Almindelighed kunde komme ind paa at behandle vore Pressefolk og Politikere, naar den Ulykke overgaar dem, at de skulle i Fængsel, paa en hyggelig og pæn Maade. (Munterhed). Den Munterhed, dette vækker, kan tyde paa, at man tænker, at jeg staar her og taler min egen Sag. Ja, om saa var! Jeg har vist ikke saa forfærdelig megen Hensyntagen at vente fra de toneangivende Folk i visse Kredse, men det er dog ikke min egen Sag. Jeg kender, hvordan det er at sidde i Fængsel, jeg kender baade Vand og Brød, simpelt Fængsel og Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Jeg kender af Erfaring, hvorledes det er, og jeg siger, der er ingen Grund til, at de Folk skulle behandles saa inhumant, som Tilfældet har været. For nogle Aar siden blev den nuværende Redaktør af „Nykøbing Dagblad“, da Medarbejder ved det nuværende Regeringsblad „København“, dømt til, jeg tror det var 3—4 Maaneders Fængsel, for noget, der havde staaet paa en Gadeplakat. Han vidste for Resten intet om det, men var i det Øjeblik ansvarhavende. Han blev i Fængselet behandlet som en almindelig Forbryder. Fængselsinspektør Grundtvig nægtede ham i al den Tid, han sad i Fængsel, at modtage Breve. Det eneste Brev, han fik Lov at modtage, var en Skræderregning. Hans Hustru havde, saa vidt jeg husker, Lov til at tale med ham een Gang om Ugen, i 4

Minutter, i Fængselsbetjentens Nærværelse. Det vilde være rart, om den højtærede Justitsminister vilde træffe Foranstaltninger til, at Pressefolk og politiske Forbrydere — hvis man kan kalde dem Forbrydere — blive behandlet paa en mere skaansom Maade, end Tilfældet hidtil har været. Jeg skal blot henvise til, at det ærede Flertal her i Salen har haft en af sine fornemste Mænd, som ikke mere er til, siddende i Fængsel, og uden at komme nærmere ind paa den Behandling, der blev ham til Del, vil jeg sige, at denne brilante og udmærkede Mand, som efter sin Straffetid og endnu dog vistnok af alle, uanset hvilket Parti vi end høre til, anerkendes som en god fædrelandssindet og udmærket Mand, havde fortjent, at man havde taget paa en mere hensynsfuld Maade paa ham. Det gælder til alle Tider, at overfor en Mand, der staar fremme i forreste Række, er Samtiden tilbøjelig til at dele sig og have skarpt afvigende Meninger. En senere Tid forsoner sig og dømmer mildere og meget mere forstaaende om disse enkelte. Jeg gør denne Bemærkning, idet jeg haaber, at der vil blive vist Redaktør Matthiesen det Hensyn, som han som en hæderlig og god dansk Mand har Krav paa, for saa vidt som det er foreneligt med, at han udstaar den ham idømte Straf. Jeg tror i øvrigt heller ikke, at denne Mand bryder sig noget om under hverken den ene eller anden Form at blive benaadet.

Disse Bemærkninger føre mig til at beklage, at vi ikke her i Rigsdagen have valgt i Lighed med den svenske Rigsdag at kræve en Udtalelse fra vor Sundhedsbestyrelse. Vi have jo en Sundhedsbestyrelse, hvis Opgave bl. a. er at vejlede ved Behandlingen af Forbrydere, som ere psykisk defekte og abnorme. Den svenske Rigsdag har i 1908 rettet en Henvendelse til Psykiatrikerne Olaf Kindberg, Alfred Petrin og Thora Petrin om at give dem en vejledende Udtalelse om den hensigtsmæssigste Maade at behandle saakaldte farlige Forbrydere, der dømmes til langvarigt Tugthusarbejde, til livsvarig Straf. Det er en meget interessant Betænkning, disse ansete Psykiatrikere have givet. Jeg kunde egentlig have ønsket, at hele dette Materiale, som foreligger til Bedømmelse